

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 26Co/12/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8722200835
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 08. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Burešová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2024:8722200835.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Burešovej a členov senátu JUDr. Mariána Hoffmanna, PhD. a JUDr. Eduarda Valenčina, v spore žalobcu: A. B., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX C., D. XXX/XX, zastúpený: JUDr. Dávid Hoffman, advokát, Hlavné námestie 80, 060 01 Kežmarok, IČO: 43 207 073, proti žalovanej: E. B., nar. X.X.XXXX, bytom XXX XX C., D. XXX/XX, zastúpená: Hudzík & Partners, s. r. o., Mnoheľova 830/15, 058 01 Poprad, IČO: 47 251 654, o vrátenie daru, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Poprad č.k. 13C/8/2022-297 zo dňa 4.10.2023 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Priznáva žalovanej nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu s tým, že o výške náhrady rozhodne prvoinštančný súd samostatným uznesením po právoplatnosti tohto rozsudku.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu zamietol. Žalovanej priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v rozsahu 100 %.

2. Prvoinštančný súd tak rozhodol o žalobe, ktorou sa žalobca domáhal, aby súd uložil žalovanej povinnosť vydať mu dar, a to spoluvlastnícky podiel vo výške 1/3 k rodinnému domu, súp. č. XXX, postavenej na parcele KNC č. 977, rodinný dom č. súp. XXX, postaveného na parcele KNC 976/1, ako aj pozemkom parcela č. 976/1 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 956 m², parcela č. 976/2 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 410 m² a parcela č. 977 – zastavané plochy a nádvoria o výmere 399 m², zapísaných na LV č. XXXX pre k.ú. C., ktorá žalovaná nadobudla na základe darovacej zmluvy a dohody o zriadení vecného bremena zo dňa 18.3.2014.

Žalobca v žalobe uviedol, že vrátenie daru žiada z dôvodu správania sa žalovanej, ktorá dňa 28.6.2021 prišla po 23:00 hod. do kancelárskych priestorov obchodu, ktorý sa nachádza v uvedených nehnuteľnostiach a zo zamknutej zásuvky v písacom stole zobrala obálku, v ktorej bola finančná hotovosť asi 6.000 eur a túto si vložila do ľavého vrečka mikiny a následne z druhej zásuvky zobrala obálku so sumou 2.000 eur a túto sumu si vložila do pravého vrečka mikiny. Následne do priestoru obchodu prišiel syn žalobcu, E. B., ktorý si všimol, že žalovanej trčí obálka z vrečka a túto jej vytiahol a druhú obálku si žalovaná ponechala a s touto aj odišla. Peniaze, ktoré žalovaná zobrala, patrili obchodu E. B. – potraviny. Všetky tieto okolnosti zistil žalobca z videozáznamu.

Ďalej žalobca tvrdil, že žalovaná mala hrubo porušiť dobré mravy voči nemu, čo spočívalo v tom, že si mala prisvojiť ako vlastné rôzne hnutelné veci bez jeho súhlasu. Teda mala ich ukradnúť. Žalobca tieto krádeže nechcel riešiť trestným oznámením, za takéto konanie žalovanej sa hanbil a toto správanie mu spôsobilo a spôsobuje dodnes veľké utrpenie a neprekonateľné sklamanie zo správania žalovanej

voči nemu. Uvedené správanie začalo po smrti žalobcovej manželky, t.j. po 15.4.2020 a pretrvávalo do 28.6.2021, kedy si prisvojila a chcela prisvojiť finančné prostriedky z obchodu.

Prvoinštančný súd zistil, že žalobca ešte spolu s neb. manželkou E. B. uzatvorili darovaciu zmluvu dňa 18.3.2014, ktorou darovali rodinné domy súp. č. XXX a XXX spolu s parcelami 976/1, 976/2 a 977 svojim deťom so zriadením vecného bremena. Po tretine dostali z týchto nehnuteľností žalovaná, ďalej E. B. a D. B.. Následne manželka žalobcu dňa XX.X.XXXX zomrela, dedičské konanie bolo vedené pred Okresným súdom Poprad pod sp. zn. 21D/46/2020.

Výzvou zo dňa 29.10.2021 žalobca vyzval žalovanú na vrátenie daru, teda jej spoluvlastníckeho podielu vo výške 1/3 k uvedeným nehnuteľnostiam, pretože sa k nemu, ako aj k jeho synovi E. B. žalovaná správala tak, že svojim správaním hrubo porušila dobré mravy. Vo výzve presne špecifikoval žalobné dôvody, a to dôvod, ktorý sa týkal incidentu zo dňa 28.6.2021 a následne okolností, ktoré spočívajú v tom, že žalovaná mala bez súhlasu žalobcu si prisvojiť rôzne hnutelné veci, teda ich ukradnúť v čase od 15.4.2020 do 28.6.2021.

Prvoinštančný súd zistil, že dňa 28.6.2021 skutočne žalovaná zo stola v obchode vybrala dve obálky, avšak bolo zachytené aj to, že zo strany E. B. došlo k fyzickému napadnutiu žalovanej a následne po príchode žalobcu aj strkaniu medzi žalobcom a žalovanou.

Žalobca v priebehu konania pred prvoinštančným súdom, pokiaľ sa týka ukradnutia hnutelných vecí, špecifikoval tento nárok na ukradnutie liatinového hrnca a cedidla, ktoré si zobrala žalovaná a žiadala, aby žalovaná tieto veci vrátila.

Prvoinštančný súd vypočul k veci žalovanú, ďalej svedkov, a to súrodencov žalovanej, ako aj jej kamarátku a z pripojených spisov, ktorými sa zaoberali ORPZ v Poprade dospel k záveru, že v danom prípade je daný nárok odôvodnený ust. § 628 ods. 1 a § 630 Občianskeho zákonníka. Žalobca vyzval žalovanú na vrátenie daru pre dva skutkové dôvody. V prvom rade ide o skutkový dôvod týkajúci sa krádeže hnutelných vecí a ďalej je skutkový dôvod odcudzenia, resp. zobrať finančných prostriedkov z obchodu. Výzva na vrátenie daru bola žalovanej aj doručená do dispozičnej sféry, čo sporné nebolo. Sporné však bolo, a dôkazné bremeno svedčilo žalobcovi, preukázať, aké veci konkrétne žalovaná mala odcudziť žalobcovi. Žalobca vo výzve na vrátenie daru nešpecifikoval, o aké konkrétne veci išlo a ani pri výsluchu bližšie neurčil konkrétne veci, ktoré mu žalovaná zobrala, okrem liatinového hrnca a cedidla. Žalobca nepreukázal, či bol alebo nebol vlastníkom týchto dvoch vecí. Neskôr uviedol, že mu zobrala aj zlato, ale bez bližšej konkretizácie. Tieto okolnosti žalovaná poprela, žalovaná sa bránila tým, že išlo o veci jej matky. Žalobca nepreukázal skutkové okolnosti dôvodnosti odstúpenia od darovacej zmluvy, pričom tieto dôvody by neboli dané ani v prípade, pokiaľ by došlo k odcudzeniu vecí patriacich matke žalovanej. Navyše, pokiaľ by išlo o hodnotné veci, žalovaná sa bránila tým, že tieto veci mali byť predmetom prejednávania v dedičstve a do tej doby s týmito vecami nie je možné nakladať tak, ako to vykonával žalobca.

Ďalej prvoinštančný súd sa zamerl na skutok, ktorý žalobca konkretizoval a predložil o jeho existencii doklady. Dňa 28.6.2021 mala žalovaná z obchodu zobrať dve obálky, v ktorej boli 3.000 eur (v žalobe 2.000 eur – pozn., odvolacieho súdu) a 6.000 eur. Žalobca tvrdil, že toto konanie naplnilo znaky skutkovej podstaty krádeže a takéto konanie možno kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov.

Prvoinštančný súd sa otázke porušenia dobrých mravov a okolností skutku pomerne dosť a podrobne venoval v svojom rozhodnutí a dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania nie je možné jednoznačne ustáliť, komu patrili finančné prostriedky, ktoré si v dvoch obálkach zobrala z obchodu žalovaná. Taktiež nebolo preukázané, či takéto konanie bolo v súlade s dohodami so žalovanou a E. B., bratom. Dôkazné bremeno zaťažovalo žalobcu, ten ho neunesol.

Prvoinštančný súd však zistil, že vzťahy medzi žalobcom a žalovanou sú problematické dlhodobé. Aj pri vykonávaní podnikateľskej činnosti, a to prevádzky obchodu dochádzalo medzi rodinnými príslušníkmi, najmä medzi žalobcom a žalovanou, k častým konfliktom. Takisto aj medzi žalovanou a synom žalobcu E. B.. Bolo zistené, že E. B. si bral tovar z obchodu bez zaplatenia, pričom v čase, keď obchod viedla žalovaná, bol tam E. B., jej brat, zamestnaný. V priebehu konania bolo zistené, že po dedičskom konaní mal prevádzku obchodu prevziať E. B., vyplatil žalovanú z tejto prevádzky, ďalšie obdobie už nie je predmetom konania. Do tej doby však vzájomné správanie sa súrodencov bolo natoľko konfliktné, že v sporný deň dňa 28.6.2021 sa so žalovanou dostal do konfliktu, pri ktorom ju atakoval aj fyzicky, za čo bol postihnutý policajnou hliadkou v blokovom konaní.

Preto súd vyhodnotil, že správanie sa žalovanej nemožno hodnotiť tak, že by dosahovalo intenzitu, pri ktorej by bolo možné konštatovať hrubé porušenie dobrých mravov voči členovi rodiny žalobcu.

Vzhľadom na všetky uvedené okolnosti ani samotný darca sa voči obdarovanej nesprával vhodne, preto prvoinštančný súd uviedol, že išlo o spoločensky nežiadúcu vzájomnú komunikáciu, a preto správanie

sa obdarovanej nie je možné charakterizovať ako porušenie dobrých mravov, ktoré by bolo v zrejmom nepomere k správaniu sa samotného darcu.

Bolo zistené, že aj zo strany žalobkyne bolo oznámené Okresnému úradu v Poprade viacero konaní žalobcu, ktoré neboli v súlade s dobrými mravmi, keď sa na jej adresu negatívne vyjadroval a osočoval ju, pričom ako priestupok bol incident zo dňa 28.2.2021 riešený tak, že žalobcovi bola uložená pokuta za spáchanie priestupku.

Preto prvoinštančný súd dospel k záveru, že žalobca nepreukázal existenciu základného predpokladu vrátenia daru, to znamená správanie žalovanej ako obdarovanej voči nemu alebo členom jeho rodiny, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako hrubé porušenie dobrých mravov, a preto súd žalobu zamietol.

O trovách konania prvoinštančný súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a tým, že žalovaná bola v spore úspešnou stranou sporu, priznal jej nárok na náhradu trov konania v plnom rozsahu. O výške tejto náhrady rozhodne súd podľa § 262 ods. 2 CSP.

Prvoinštančný súd mimoriadne nevhodné a nežiadúce správanie sa žalobcu voči žalovanej vyhodnotil tak, že pokiaľ sa žalobca domáha vrátenia daru, ide o výkon práva v rozpore s dobrými mravmi, ktorý v zmysle § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepožíva právnu ochranu.

3. Proti tomuto rozsudku v zákonom stanovenej lehote podal odvolanie žalobca. Žalobca uviedol, že prvoinštančný súd v svojom rozhodnutí sa dopustil pochybení, ktoré vyplývajú z ust. § 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP. Žalobca nesúhlasil s rozhodnutím prvoinštančného súdu a s dôvodmi, kde prvoinštančný súd dospel k záveru, že nemožno jednoznačne ustáliť, komu patrili finančné prostriedky, ktoré si zobrala žalovaná a či takéto konanie, ktoré bolo v súlade s dohodami medzi žalovanou a E. B., malo dôkazným bremenom zaťažovať žalobcu. Ďalej žalobca nesúhlasí s odôvodnením, že správanie žalovanej dňa 28.6.2021 nemožno hodnotiť tak, že by dosiahlo intenzitu, pri ktorej by bolo možné konštatovať hrubé porušenie dobrých mravov voči členovi rodiny žalobcu. Nesúhlasil ani s tým, že na základe nežiadúceho správania sa žalobcu voči žalovanej, pokiaľ ide o vrátenie daru, výkon práva žalobcu je v rozpore s dobrými mravmi, podľa § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka nepožíva ochranu.

Prvoinštančný súd sa nevenoval tomu, komu patrili peniaze, ktoré si zobrala žalovaná. Bolo preukázané, že tieto finančné prostriedky patrili obchodu s potravinami, čo jednoznačne potvrdil aj svedok E. B. a dokonca aj samotná žalovaná. Teda peniaze boli majetkom obchodu s potravinami, neboli vlastníctvom žalovanej, takto sa aj žalovaná vyjadrila pred policajtm. Tieto peniaze slúžili na chod a zabezpečenie tovaru v obchode, teda konaním žalovanej bolo preukázané, že voči členovi rodiny žalobcu po darovaní predmetných nehnuteľností sa žalovaná správala tak, že hrubo porušovala dobré mravy. Nebolo to len reakciou žalovanej ako obdarovanej na správanie sa žalobcu. To nakoniec vyústilo aj k zmocneniu sa finančných prostriedkov, ktoré jej nepatrili.

Prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a súd nesprávne postupoval pri hodnotení dôkazov, zobral do úvahy okolnosti, ktoré z vykonaného dokazovania nevyplývali. Neprihliadol na skutočnosti, ktoré boli preukázané. Žalobca poprel nie dobré správanie sa voči žalovanej, naopak, tvrdil, že k žalovanej sa vždy správal slušne, nie vulgárne. To však neznamená, že by sa žalovaná mala zmocniť finančných prostriedkov v neskorých nočných hodinách, ktoré patrili obchodu a ktorý obchod v dedičskom konaní mal pripadnúť E. B., synovi žalobcu. Jedno verbálne protispoločenské správanie sa žalobcu voči žalovanej nie je možné hodnotiť ako konanie, ktoré by prostredníctvom § 3 ods. 1 Občianskeho zákonníka mu bránilo domáhať sa vrátenia daru.

Preto prvoinštančný súd vo veci nesprávne rozhodol a žalobca žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zmenil tak, že žalobe v celom rozsahu vyhovie. Uplatnil si nárok na náhradu trov konania.

4. Vo vyjadrení k odvolaniu žalovaná uviedla, že žiada, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil ako vecne správny a uplatnila si nárok na náhradu trov konania. Neobstojí, že konanie žalovanej pri finančných prostriedkoch vo výške 3.000 a 6.000 eur by naplnilo znaky skutkovej podstaty trestného činu krádeže. Nebolo preukázané, že peniaze boli ukradnuté a že finančné prostriedky patrili synovi žalobcu. Brat žalovanej (syn žalobcu) vo svojej výpovedi neuviedol, že by zo strany sestry považoval sporný incident zo dňa 28.6.2021 za krádež. Inventúru v obchode urobil a neuviedol a nepredložil žiadne doklady o tom, že by pri výsledkoch inventúry uvedené finančné prostriedky chýbali a boli ukradnuté. Prvoinštančný súd všetky dôkazy riadne vyhodnotil a bolo zistené, že uvedený dôvod neobstojí. Súd prvej inštancie správne vyhodnotil správanie sa žalobcu vo vzťahu k žalovanej, vychádzal zo svedeckých výpovedí, ktoré boli vykonané v rámci dokazovania a vyplývajú aj z listín. Rozsudok súdu prvej inštancie je rozsudkom, ktorý nevybočil z rámca ustálenej judikatúry súdov najvyššej súdnej inštancie.

Žalobca si sám odporuje, keď na jednej strane uvádza, že jedno verbálne protispoločenské konanie žalobcu voči žalovanej nestačí, a tvrdí, že je potrebné, aby sa dopustil minimálne troch priestupkov voči žalovanej na posúdenie jeho konania ako konania v rozpore s dobrými mravmi. Na druhej strane, v prípade žalovanej, stačí už len aj jedno konanie, ktoré je v rozpore s dobrými mravmi.

5. K vyjadreniu žalovanej zaujal písomné stanovisko žalobca, ktorý zotrval na všetkých predchádzajúcich tvrdeniach a vyjadreniach. V celom rozsahu zotrval na svojom odvolaní. V podrobnostiach opäť poukázal na svoje odvolanie, zopakoval odvolacie argumenty a žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu zrušil a vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie, alebo zmenil a žalobe vyhovel.

6. Žalovaná vo vyjadrení k tomuto stanovisku uviedla, že rozsudok považuje za správny a žiadala rozsudok prvoinštančného súdu potvrdiť. Uplatnila si náhradu trov konania.

7. Odvolací súd v rámci kompetencií vyplývajúcich z ust. § 34 CSP preskúmal napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa zásad uvedených v § 379 a nasl. CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario a zistil, že rozhodnutie súdu prvej inštancie je správne. Odvolací súd konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, konštatuje jeho správnosť, avšak pre účely komplexného odôvodnenia je potrebné sa zaoberať niektorými odvolacími námietkami žalobcu, kde odvolací súd bližšie zdôrazní správnosť rozhodnutia prvoinštančného súdu.

8. Podľa § 630 OZ darca sa môže domáhať vrátenia daru, ak sa obdarovaný správa k nemu alebo členom jeho rodiny tak, že tým hrubo porušuje dobré mravy.

Žalobca jednostranným adresovaným právnym úkonom od darovacej zmluvy odstúpil. Tento úkon sa dostal do dispozičnej sféry žalovanej. V tomto úkone rovnako ako v žalobe uviedol skutkové okolnosti, pre ktoré chce od zmluvy odstúpiť. Žalovaná odmietla dar vrátiť.

Je možné žiadať vrátiť dar, ak správanie žalovanej ako obdarovanej voči žalobcovi ako darcovi alebo voči členom jeho rodiny vykazuje znaky porušovania dobrých mravov.

V konaní o vrátenie daru dôkazné bremeno leží na strane darcu, teda osoby, ktorá sa domáha vrátenia daru. Dôkazné bremeno spočíva nielen v povinnosti tvrdiť určité skutočnosti, ale povinnosti aj preukázať tieto skutočnosti.

9. Žalobca v odvolaní tvrdil odvolací dôvod vyplývajúci z ust. § 365 ods. 1 písm. d) CSP. Ide o odvolací dôvod, podľa ktorého konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Tento odvolací dôvod sa zaoberá akýmikoľvek pochybeniami v procesnom postupe súdu, ktoré pochybenia nie je možné subsumovať pod iné zákonné dôvody odvolania, avšak za predpokladu, že mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ide napr. o nesprávne realizovanú mandukčnú povinnosť, prípadne pochybenie pri vykonaní dokazovania, napr. ak dôjde k nezákonne získanému dôkazu a podobne. K pochybeniu môže dôjsť, ak súd poruší viazanosť inými rozhodnutiami, alebo posudzuje predbežnú otázku s už existujúcimi rozhodnutiami.

Žalobca v odvolaní žiadnu inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutia vo veci bližšie nešpecifikoval, preto tento odvolací dôvod odvolací súd považuje za nepreukázaný.

10. Ďalej žalobca namietal existenciu odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP, kde prvoinštančný súd dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Spôsob vytvárania skutkového stavu rozhodnutia vyplýva zo zákona. Súdne rozhodnutie trpí skutkovými vadami, ak bol nesprávne vytvorený jeho skutkový základ. Táto nesprávnosť môže byť spôsobená tým, že buď došlo k chybnému vyhodnoteniu návrhov na vykonanie dôkazov, alebo došlo k nesprávnemu vyhodnoteniu vykonaných dôkazov, k nesprávnosti postupu, alebo záverom pri ostatných spôsoboch vytvárania skutkového základu, alebo je tu predpoklad dotvorenia skutkového stavu ďalšími prípustnými prostriedkami procesnej obrany či prostriedkami procesného útoku.

Žalobca presne špecifikoval, že na základe vykonaných dôkazov prvoinštančný súd dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam.

Odvolací súd skúmal túto odvolaciu námietku a zistil, že všetky dôkazy navrhnuté žalobcom aj žalovanou v priebehu prvoinštančného konania a ktoré vo veci vykonal, hodnotil podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomných súvislostiach (§ 191 CSP). Hodnotenie dôkazov a úvahu o tom, ako tieto dôkazy hodnotil prvoinštančný súd uviedol v odôvodnení svojho rozsudku (§ 220 ods. 2 CSP). Prvoinštančný súd hodnotil tieto dôkazy voľným hodnotením, čo však neznamená, že postupoval ľubovoľne.

Prvoinštančný súd vyhodnotil všetky dôkazy v relevancii k tvrdeným okolnostiam dôvodu odstúpenia od darovacej zmluvy. Tieto dôkazy hodnotil z hľadiska ich dôležitosti, relevancie. Následne hodnotil tieto dôkazy z pohľadu zákonnosti ich získania a pravdivosti, resp. hodnovernosti zdroja.

Po takejto úvahe prvoinštančný súd všetky dôkazy hodnotil vo vzájomnej súvislosti, kde hodnotil pravdivosť niektorých dôkazov v kontexte s ďalším dôkazom a informáciami získanými z týchto dôkazov a hodnotil aj prípadné rozpory medzi informáciami získanými z jednotlivých dôkazov.

Prvoinštančný súd vyhodnotil všetky získané dôkazy správne, závery hodnotenia dôkazov zodpovedajú pravidlám formálnej logiky. Odvolací súd sa s úvahou a hodnotením dôkazov prvoinštančného súdu stotožnil, pričom akcentuje ešte situáciu, kde bolo vecou žalobcu v rámci kontradiktórneho konania uniesť dôkazné bremeno na preukázanie dôvodnosti odstúpenia od darovacej zmluvy, a to nielen svojimi tvrdeniami, ale aj ďalšími dôkazmi. To, že predložil rozsah dôkazov tak, že pri hodnotení týchto dôkazov dôvod odstúpenia od darovacej zmluvy nebol preukázaný, svedčí o tom, že žalobca neunesol svoje dôkazné bremeno. Súd nemôže sám vykonávať dôkazy na podporu žalobcu a na preukázanie jeho skutkových tvrdení.

Preto aj v tomto rozsahu odvolací súd považoval odvoláciu námietku za nedôvodnú.

11. Ďalším odvolacím dôvodom žalobca uviedol dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. h) CSP, podľa ktorého rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Tým, že prvoinštančný súd riadne zistil skutkový stav z dôkazov, ktoré mu boli predložené a mal ich k dispozícii zo strany strán sporu, skutkový stav bol riadne zistený a z tohto vychádza aj odvolací súd. Odvolací súd je totiž skutkovým stavom tak, ako ho zistil prvoinštančný súd, viazaný (§ 383 CSP) a na základe takto správne zisteného skutkového stavu súd mohol riadne aplikovať právny predpis platný na danú právnu vec.

Nesprávne právne posúdenie veci predstavuje právnu vadu rozhodnutia a tento odvolací dôvod je daný v prípade, ak na zistený skutkový stav súd buď neaplikoval príslušnú právnu normu, aplikoval nesprávnu právnu normu, obsah správnej právnej normy nesprávne interpretoval, alebo správne zvolenú a správne interpretovanú právnu normu nesprávne aplikoval.

12. Prvoinštančný súd vec právne posúdil podľa § 628 ods. 1 a § 630 Občianskeho zákonníka. Uvedenú správnu právnu normu prvoinštančný súd správne interpretoval a aj správne aplikoval. Platí totiž, že ust. § 630 Občianskeho zákonníka je možné žiadať vrátenie daru so splnením dvoch predpokladov. A to že bude preukázané, že správanie obdarovaného voči darcovi alebo jeho rodine alebo správanie darcu vykazujú znaky hrubého porušenia dobrých mravov.

Bolo preukázané, že žalobca jednostranným právnym úkonom, ktorý došiel do dispozičnej sféry žalovanej, žiadal vrátiť dar, ktorým jej (a ostatným deťom) daroval domy a pozemky do podielového spoluvlastníctva po 1/3. Žalobca žiadal vrátiť podiel darovaný žalovanej v rozsahu 1/3. Vo výzve na vrátenie daru žalobca špecifikoval okolnosti, ktoré sú dôvodom na vrátenie daru. Tieto okolnosti, ktoré by mali naplniť znaky hrubého porušenia dobrých mravov, sú vo výzve špecifikované len za určité krátkodobé obdobie do prejednania dedičstva po smrti žalobcovej manželky a išlo o konania opísané veľmi všeobecne a na základe subjektívnych okolností, ktoré bolo zo strany žalobcu obtiažne objektivizovať vykonanými dôkazmi v priebehu konania.

V priebehu konania nebolo preukázané, že by „krádeže“ hnutelných vecí patriacich žalobcovi boli vykonané žalovanou v čase od smrti manželky od 15.4.2020 do 28.6.2021. Tieto okolnosti neboli ani predmetom odvolacieho konania.

Predmetom odvolacieho konania bolo hrubé porušenie dobrých mravov v súvislosti s incidentom zo dňa 28.6.2021. Vtedy mala žalovaná z obchodu zobrať dve obálky s finančnými obnosmi a pri tom, keď sa do miestnosti dostavil brat žalovanej, malo dôjsť medzi súrodencami k incidentu a následne aj ku konaniu, ktoré naplnilo znaky priestupku medzi žalobcom a žalovanou, ktorý sa tam dodatočne dostavil. Bola mu uložená pokuta.

Právo darcu na vrátenie daru nezakladá každé negatívne správanie obdarovaného voči darcovi. Takéto správanie nevzniká pri menej významnom porušení dobrých mravov. Takéto menej významné porušovanie dobrých mravov v rodine strán sporu bolo zistené nielen z tvrdení žalobcu zo strany žalovanej voči nemu, resp. k synovi žalobcu, ale bolo preukázané, že aj sám žalobca sa správal voči žalovanej negatívne. V rodine žalobcu bolo uvedené zrejme považované za štandard vzájomnej komunikácie. Z dlhodobého pohľadu vzájomné správanie sa strán sporu je možné považovať za bežné, ktoré sa nevymyká ich „normálnemu“ vzťahu a komunikácii a pri tejto zvýšenej tolerancii nepresahuje značnou intenzitou a sústavnosťou dobré mravy. Subjektívny pocit žalobcu, že práve konkrétny incident s finančnými prostriedkami, ktoré mali patriť obchodu a ktoré si mala zobrať žalovaná k sebe, znamenajú

hrubé porušenie dobrých mravov, žiadnym spôsobom neobjektivoval a niet dôkazu na to, že práve pri incidente s bratom žalovaná prekročila mieru „dobrých mravov v danej rodine“ a že naplnila skutkové dôvody na vrátenie daru.

Preto, vzhľadom na vzájomné sa správanie sa dotknutých subjektov a vzhľadom na to, že k porušeniu morálnych pravidiel zo strany žalovanej dňa 28.6.2021 nedošlo, nebol dôvod ani na odstúpenie od darovacej zmluvy a vrátenie daru. Preto rozhodnutie prvoinštančného súdu odvolací súd považuje za správne, keďže žalobca svoj subjektívny pocit dôvodnosti odstúpenia od zmluvy nepreukázal.

13. Preto odvolací súd napadnutý rozsudok prvoinštančného súdu podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako správny potvrdil.

14. O trovách odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s ust. § 255 ods. 1 CSP a § 262 ods. 1, 2 CSP. Odvolací súd priznal žalovanej ako úspešnej strane sporu nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcovi v plnom rozsahu.

15. Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 CSP v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).